

VZORNÝ SYN

Čong Judžong

THRILLER

VZORNÝ
SYN

VZORNÝ
SYN
Čong Judžong

VENDETA

This book is published with the support
of Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

THE GOOD SON

Copyright © 2018 by You-jeong Jeong

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petra Ben-Ari, 2019

Cover © Sabina Chalupová, 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7585-157-4

PROLOG

Sluneční kotouč stříbrně žhnul. Drobné shluky bílých oblaků klouzaly květnovou oblohou jako zčěrené vlnky po jezu. Z rozkvetlých větví tavníku, který obrůstal dvůr kostela kolem dokola, se ozývalo cvrlikání japonského slavíka. Se svíčkami, na kterých byla vyrytá naše křestní jména, jsme já a můj starší bratr vešli pod slavobránu z růžového keře. Kráčeli jsme bok po boku v rytmu oslavného žalmu směrem k oltáři, stojícímu na dvoře pod vysokým krucifixem.

*Milovaný pane Ježíši,
můj život učinils nádherným.
Svým láskyplným dotekem
můj život učinils nádherným.*

Za mnou a bráchou následoval dvojstup chlapců v bílých ministrantských róbách s červenými čepicemi na hlavách a dívek v bílých šatech s květinovými věnci ve vlasech. Farář s vikářem čekali před oltářem na příchod procesí. Byl jednatřicátý květen, den požehnání. Poslední den měsíce zasvěceného Panně Marii. To ráno se na dvoře kostela konala mše pod širým nebem. Bylo mi osm, bráchovi o rok víc. Obřad prvního svatého přijímání právě začal. Spolu s dalšími dvaadvaceti dětmi jsme se měli stát jeho hlavními aktéry.

Přihlízející byli shromáždění v půlkruhu kolem oltáře, odkud sledovali své hrdiny, jak se k nim zvolna blíží. Můj a bráchův kmostr, dědeček z matčiny strany, se na nás z první řady zeširoka usmíval. Máma s tátou viseli očima na bráchovi, svém největším

hrdinovi, a pohledem vyprovázeli každý jeho krok. Maminčin zrak občas zalétl i ke mně, ale toho, že se třesu, až svíčka v mé ruce nadskakuje, si všimnout nemohla. Její oči se ode mě po každé netečně odrazily a hned se zas vrátily zpátky k bráchovi.

Necítil jsem se dobře už od předešlého dne. Dala se do mě zvláštní zimnice, bolela mě hlava a v noci se mi zdály samé noční můry. Ráno jsem se probudil s nepříjemně oteklými mandlemi, kvůli kterým jsem bez přemáhání nemohl polknout ani hlt vody. Jen co jsme sedli do auta a vyjeli směrem ke kostelu, schvátla mě horečka. Všechny příznaky napovídaly, že jsem zase dostal angínu, na kterou jsem často trpěl, ale mámě jsem nic neřekl. Naopak, snažil jsem se tvářit pokud možno co nejnórmálněji. Kdyby se přišlo na to, že je mi zle, nic bych tím nezískal. Máma by okamžitě otočila auto do nemocnice a hnala by mě na pohotovost. Další události jsem si, vzhledem k četným předchozím případům, uměl živě představit. Vezmou mi krev, udělají rentgen plic nebo píchnou injekci. Bude-li to vážné, poležím si pár hodin na kapačce s lékem snižujícím horečku. První přijímání v každém případě proběhne bez ohledu na mou absenci. Odnesu to zase jenom já. Zatímco ostatní už budou mít obřad za sebou, já na něj budu čekat jako kůl v plotě další jeden rok. Budu si muset zopakovat celou tu nelehkou šestiměsíční anabázi, znovu navštěvovat katechismus, přepisovat úryvky z bible, vstávat na ranní mši. A to samozřejmě není všechno. Těžce vydobyté místo po bráchově boku budu muset přenechat někomu jinému. Teď, když už je rajská zahrada téměř na dosah, když už jsem zdolal tolik obtížných překážek, abych se bráchovi vyrovnal – přece to nevzdám jenom kvůli angíně.

Jakmile začal nástup, můj stav se výrazně zhoršil. Po prvních pár krocích jsem ucítil nenadálý chlad, a než jsme stihli dokráčet do poloviny cesty, začal jsem se po celém těle třást jako osika. Při jednom z dalších došlápnutí mi nohy vypověděly službu. Zavrával jsem a botou si nešťastně přišlápl lem ministrantského šatu. Horní polovinou těla jsem se zlomil do předklonu, jako bych se měl každou chvíli skácat k zemi.

Co to děláš? odezíral jsem z bráchových rtů němou otázku. Místo odpovědi jsem se jen narovnal a jakoby nic pokračoval

v cestě. Mezitím jsem zrakem zabloudil k rodičům. Máma ke mně vysílala vytržštěný pohled. Očima mi kladla stejnou otázku jako před vteřinou brácha: *Co to vyvádíš?*

Sklopil jsem oči a potřásl hlavou. Kdyby maminka netrvala na tom, že k prvnímu přijímání musím za každou cenu, chtěl bych se jen tak svalit na zem a nevědět o sobě, napadlo mě. Říct jsem jí to ale nedokázal. A i kdybych našel odvalu přání vyslovit, bylo pozdě. Ocitli jsme se přímo před oltářem. Farář k nám vztáhl ruku. Brácha mu podal svíčku jako první.

„Han Jumin Michael.“

Farář svíčku přijal a postavil ji před oltář. Teď jsem mu svíčku podával já.

„Han Judžin Noel.“

Farář předtím, než si ode mě svíčku vzal, krátce stiskl mou třesoucí se ruku. Na chvíli se mi starostlivě podíval do očí, jako by chlácholil vyděšené štěně. *Ničeho se neboj, chlapče.*

Ve tvářích jsem ucítil mravenčení a tlak napnuté kůže. Otočil jsem se a poodešel na určené místo, kde jsem se posadil vedle bráchy. Svíčky teď faráři předávala druhá dvojice dětí, která kráčela za námi. Čekání po dobu, než se před oltářem vystřídalo dalších deset dvojic, mi přišlo k zešílení dlouhé. Mše se nekonečně vlekla. Zdálo se mi, že jsem jako malý žabák, co se v největším letním žáru pokouší přehopkat osmiproudou dálnici. Ať se snažím sebevíc, nedokážu se pohnout z místa. Hlas japonského slavíka se bez ustání kolísavě vzdaloval a přibližoval.

„I řekl Mojžíš svému lidu: Uložte tato slova má ve svých srdcích i myslích, zavažte si je jako znamení na ruku a připevněte si je jako odznak na čelo.“

Otevřel jsem zprudka oči a uviděl tátu, jak stojí na pódiu a coby zástupce rodičů právě předčítá z prvního čtení. Jeho jindy tak pevný baryton se nezvykle často třásl a zajíkal. Rozložitá ramena držel strnule jako robot. Čerstvě oholený vous mu na tváři kreslil namodralou siluetu. Odvrátil jsem hlavu a podíval se přes uličku na svou přihlížející rodinu. Můj zrak se téměř ihned setkal s mamčiným, jako by celou dobu sledovala jenom mě. Byla připravená uličku přeskočit a vrhnout se ke mně, stačilo jen naznačit. Z jejího výrazu jsem pochopil, že se dovtípila,

proč jsem před chvílí málem upadl – ne proto, že bych omylem klopýtl, ale proto, že se mnou není něco v pořádku. Tváře mi nejspíš žhnuly stejnou barvou, jakou měla ministrantská čepice. Taky už si možná všimla, jak se mé tělo, ukryté pod volným ministrantským šatem, nepozorovaně klepe.

„Hle, já předkládám vám dnes požehnání i zlořečení. Já... příkazuji vám...“

Zvuk tátova hlasu, který narážel na mé ušní boltce, se najednou přerušil. Myšlenky se jedna po druhé vytratily. Čas se rozvolnil a zmizel. Slavíkovo volání za mými zády řídlo a vzdalovalo se.

„Co je, spíš?“

Bráchův hlas mě přivedl zpátky. Otevřel jsem oči a všiml si, že farář s vikářem, stojící před oltářem, zrovna pozvedli hostie a pohár s vínem. Napadlo mě, že se budu muset pohnout a přejít k nim, když vtom jsem si uvědomil, že už tam stojím. Farářova dlouhá ruka se přede mnou černě kroutila jako větev mrtvého stromu. Na jejím konci se skvěl srpek hostie smočené ve víně.

„Toto je Kristovo tělo.“

Amen. Brácha vyplázl jazyk a hostii spolkl. Také jsem zvedl hlavu, ale ústa jsem už neotevřel. V krku mě řezalo a pánilo, hořela mi kůže i oči. Přede mnou se do vzduchu zvedl oblak prachu, který mi zaclonil zrak, a obrysy věcí se podivně zkroutily. Krucifix se naklonil ke straně, oltář mi vystoupal před čelo a větve stolu, lemuující kostelní dvůr, kolem mě zavířily jako kostnaté prsty nebožtíků. Cítil jsem, jak chodidla pomalu ztrácejí váhu. Vzápětí se svět otočil vzhůru nohama. Moje tělo se bezvládně sesunulo na zem.

„Judžine!“ Do malátného vědomí pronikl mamincin zděšený výkřik. „Otevři oči, Judžine! Otevři oči!“

S námahou jsem se pokusil rozlepit zavřená víčka. V úzkém průzoru nade mnou se objevila mámina tvář, bílá jako stěna.

„Judžine, bolí tě něco?“

Ležel jsem před oltářem a máma mě sbírala do náruče. Nad obličejem se vznášely její rozšířené, chvějící se zorničky. *Je mi zima*, chtěl jsem říct, ale nemohl jsem pohnout rty.

„Nemá úpal? Mám zavolat záchranku?“ naléhavě ze sebe vyrázil mohutný stín, který se zjevil u mé hlavy. Stál přímo proti

slunci, takže mu nebylo vidět do tváře, ale nejspíš to byl táta. Podle toho, jak na něj máma zakřičela: „Dělej, rychle!“, to ani nikdo jiný být nemohl. Třetí, menší štíhlý stín, byl zřejmě brácha. Za jeho zády se ve sluneční záři třepotala černá oblaka, jako stromy zachvácené lesním požárem. Odněkud z dálky jsem zaslechl slavíkovo *čí-ririk, čí-ririk*. Ve středu potemnělé oblohy hořelo rudé slunce.

KAPITOLA PRVNÍ VOLÁNÍ Z TEMNOTY

Vzbudil mě pach krve. Ten pach jsem neucítil nosem. Naráz prostupoval celým mým tělem. Odrážel se ve mně a násobil jako řev rezonující v trychtýři zvukovodu. Před očima se mi míhaly podivné výjevy. Zkalené žluté světlo pouliční lampy ztrácející se v mlze, říční proud vířící v hloubce, rudý deštník kutálející se po zmáčené silnici, ve větru se zmítající umělohmotná plachta, natažená na zátarasech kolem stavenišť. Někde nade mnou se vznášel mužský hlas, notující sotva srozumitelnou písničku.

*Děšť mi nechal
v hlavě tu dívku.
Kráčela s deštěm,
nedá mi spát.*

Vzápětí mi to došlo. Nemusel jsem zapojovat celou svou představivost, abych uhádl, co bude brzy následovat. Žádný z těch výjevů nesouvisel s realitou. Nebyly to ani doznívající obrazy ze snů. Byl to signál, který hlava vysílala tělu. Nehýbej se a klidně lež! Přichází čas dluhů. Splátka za to, že jsi svévolně vysadil prášky tlumící záchvaty.

„Vysadit prášky“ se ve vyprahlé pustině monotónního života rovnalo účinkům osvěžujícího deštětíku. Ovšem za tenhle osvěžující deštětík jsem musel čas od času zaplatit nežádoucí bouří záchvatu. Smyslové přeludy, které jsem právě prožíval, byly poslové jedné takové blížící se bouře. Otravné halucinace aneb to, čemu se také říká předzáchvatová aura.

Před bouří neexistoval bezpečný úkryt. Nezbývalo, než trpělivě čekat na její příchod. Čas bouře je čas temnoty, do které bude mé bezbranné já brzy vrženo. Pokud vše proběhne jako v předešlých případech, nebudu si ze záchvatu nic pamatovat. Upadnu do dlouhého a hlubokého spánku, dokud se vědomí znovu samovolně neprobere. Ve fyzické rovině se dal záchvat přirovnat k těžké manuální práci, jednotvárné a intenzivní, vyžadující velké množství síly a zanechávající člověka zcela vyčerpaného. Vzhledem k tomu, že jsem si uměl domyslet důsledky svého jednání, a přesto se ho vědomě dopouštěl, nemohl jsem ze svých záchvatů vinit nikoho jiného než sám sebe. A vzhledem k tomu, že jsem to všechno podstupoval ochotně a opakovaně, byla to jednoduše závislost.

Většina uživatelů návykových látek bere svou drogu proto, aby unikla z reality do jiného světa. V mém případě tomu bylo naopak. Pokud jsem chtěl překročit hranice fantazie, musel jsem drogu vysadit. Jakmile jsem vynechal obvyklou dávku, hodi na čar a kouzel na sebe nenechala dlouho čekat. Bolest hlavy a zvonění v uších – vedlejší účinky medikace – rázem ustaly a smyslové vnímání se zostřilo natolik, že mě z přemíry vjemů srběly bradavky. Čich jsem měl citlivý jako pátrací pes, intelekt se nebyvale vyjasnil. Nepotřeboval jsem myšlenky; poznatky z vnějšího světa mi přinášela pronikavá intuice. Konečně jsem si připadal vládcem svého vlastního života. Jako nadčlověk.

Samozřejmě, nic není dokonalé. Jednou z trhlin – zdánlivě banální – bylo to, že do mé sféry nadčlověka nesměly zasáhnout máma s tetičkou. S nimi jsem se hned zase proměnil na zvalený podprdelník, který obě dámy pohotově zasedly svými zadnicemi. Hmota jejich čtyř pŮlek mě dusila takovou silou, že jsem neměl šanci ani zaškemrat, aby svá pozadí laskavě nadzvedly a přemístily jinam. Bylo mi jasné, co by se odehrálo, kdyby se mámě poštěstilo načapat mě během záchvatu.

Hned jak bych se probudil, by mě odtáhla k tetičce. Tetička, má osobní lékařka, vyhlášená odbornice v oboru psychiatrie a zároveň ředitelka Kliniky budoucnosti pro děti a dorost, by se mi zadívala do očí a mírným, sladkým tónem by do mě začala hučet, dokud by ze mě nevypáčila nějakou srozumitelnou větu.

Pročpak jsi přestal brát prášky? Bud' upřímný, jen tak ti můžu pomoci. Jenomže, po pravdě řečeno, upřímnost není mou silnou stránkou. Není to ani hodnota, ke které bych vzhlížel. Dávám přednost praktičnosti, a tou by také byla podložena má odpověď. *No, víš, shodou okolností jsem si prášek zapomněl vzít, druhý den jsem pak kvůli tomu zase zapomněl, až jsem nakonec pro samé zapomínání zapomněl až do dneška.* Zatímco bych zůstal netečně sedět na židli, tetička by mě skenovala svým rentgenovým zrakem a pak by vynesla závěr: Návykové porušování medikačního schématu. Prikázala by mámě, aby mi léky podávala při jídle a pokaždé osobně dohlédla, že je spolknou. O tom, jaká je cena za pár dní v rauši, mě už minulé události několikrát přesvědčily. *Jestli se to bude opakovat, nikdy se zpod našich zadnic nevysoukáš.*

„Judžine!“

Najednou, než jsem stihl otevřít oči, jsem v hlavě uslyšel maminčin výkřik. Tlumený jako zvuk větru, který mě vytrhoval z polospánku, a zároveň zřetelný, jako by seděla hned vedle mě a držela mě za zápěstí. Ve skutečnosti jsem však nepostřehl žádný náznak toho, že by máma byla doma. Kolem mě panovalo neproniknutelné ticho, až jsem měl pocit, že mi z něj zalehnou uši. V pokoji byla tma, ale zdálo se, že se každou chvíli rozední. Kdo ví. Jestli dosud neodbila půl šestá, máma by mohla ještě spát. Kdyby to tak opravdu bylo, možná si stihnu blížící se záchvat odbýt předtím, než se vzbudí. Stejně jako včera v noci.

Vzpomínám si, že to bylo zhruba okolo půlnoci. Zastavil jsem někde poblíž přechodu pro chodce na silnici vedoucí podél vlnolamu a ztěžka jsem oddechoval. Vracel jsem se od rozhledny Mléčná dráha, která stojí nedaleko v Přímořském parku, kam jsem předtím dosprintoval svou obvyklou běžeckou trasou. Jiní často mluví o návalech hyperaktivity, já tomu ale po svém říkám „nemoc nevenčeného psa“, která se projevuje tak, že svaly začnou pulzovat přebytkem nevybité energie a nedočkavě túrovat jako motor nastartovaného auta, načež musím vyběhnout z domu. Někdy, jako zrovna včera, mě tohle zběsilé nutkání zachvátil i uprostřed noci.

Cesta podél vlnolamu byla liduprázdná, jako vždy v tuhle pozdní hodinu. Kousek od přechodu stál pouliční krámeček

prodávající *hottoky* – lívanečky s cukrovou náplní –, který se po svém majiteli jmenoval „U Jongiho“. Teď už měl zavřeno. V tmavé hloubce pod vlnolamem se krčilo přístavní molo, šestiproudá silnice lemující hráz mizela v husté mlze. Od moře foukal ostrý, studený vítr, jaký ve městě vane jen za mrazivé zimní noci. Silný déšť, který se strhl, zase připomínal monzun uprostřed léta. Počasí, že bys psa nevyhnal, pomyslel by si leckdo, ale moje tělo se zdálo lehké jako vzduch stoupající ve slunečních paprscích. Cítil jsem se báječně. Připadalo mi, že kdyby se mi zachtělo, mohl bych se vznést nad zem a doletět domů jako obláček. Nebýt toho úporného pachu krve, který sem vítr přinášel, mohla to být dokonalá noc.

V tom nasládlém oděru se mísila kovová pachut s náznakem rybiny. Šířil se ke mně odněkud zpředu, v poryvech čelního větru. Nebyl tak hutný jako ten, který mě právě vzbudil, ale byl dostatečně silný na to, aby se dal považovat za příznak blížícího se záchvatu. Všiml jsem si, že mým směrem kráčí dívka, která vystoupila z posledního autobusu jedoucího do Ansanu. Nad hlavou otevřela deštník a cupitala drobnými baletními krůčky, *tap tap tap*. V tu chvíli jsem si opravdu přál vzlétnout a vrátit se domů. Nechtěl jsem, aby ta neznámá musela přihlížet, až sebou hodím na zem a začnu se svíjet jak oliheň na grilu.

Pak už si nic nepamatuju. Můžu se jen dohadovat, že jakmile jsem se dostal do pokoje, svalil jsem se v oblečení rovnou na postel. Všechny tři epizody záchvatů, které jsem dosud zažil, skončily zřejmě tak, že jsem upadl do tvrdého spánku. Na rozdíl od předchozích zkušeností se však tentokrát hned po probuzení ohlašovalo druhé kolo. A pach, který ho předznamenával, měl docela jinou intenzitu i charakter. Připadalo mi, že pokoj se jím zaplnil jako kouřem z vybuchlého granátu. Kůže mě svrběla, nos pátil a hlava se točila. Mám-li soudit podle působivého úvodu, čeká mě záchvat mnohem zuřivější než kdy předtím.

Míra zuřivosti ve mně ovšem obavy nevyvolávala. Ať už mě stihne mrholení, nebo průtrž mračen, zmoknu buď jak buď. Ale když už věci došly tak daleko, přál jsem si jenom, ať ten záchvat přijde co nejrychleji. Abych to měl bezpečně za sebou, než se vzbudí máma.

V očekávání dalšího jsem zavřel oči a pomalu se připravoval. Hlavu jsem položil na stranu, pro případ, že by se během záchvatu dostavily dýchací obtíže. Povolil jsem celé tělo a zhluboka se nadechl. Uvědomoval jsem si sám sebe, jak ležím stočený do klubíčka, a začal jsem počítat. Jedna, dvě... Když jsem dospěl k číslici pět, bezdrátový telefon ve stojanu na nočním stolku začal vyzvánět. Vylekalo mě nenadálé drnčení, hlasité tak, že mi málem upadly uši. Jen co mi došlo, že stejný rámus musela spustit i druhá stanice pevné linky dole v obýváku, s trhnutím jsem se nadzvedl. A jakmile jsem si představil mámu, která sebou dozajista taky trhne a k tomu ještě otevře oči, zaplavilo mě rozhořčení. Co to musí být za bezohlednýho tupce, takhle brzy po ránu...?

Zvonění telefonu utichlo. Štafetu převzaly kyvadlové hodiny v obýváku. Odbily jen jednou. Jedna hodina v noci rozhodně být nemůže. Jeden úder hodinového strojku býval prvním zvukem, se kterým jsem se každé ráno budil, pokud se tedy nedělo něco neobvyklého. Navykl jsem si na to už na základní škole, když jsem začal závodně plavat. Bez ohledu na to, v kolik jsem šel večer spát, musel jsem druhý den vstávat s železnou pravidelností nejméně hodinu před ranním tréninkem. Takže jeden úder nyní neznamenal jednu hodinu po půlnoci, ale půl šesté ráno. Touhle dobou už máma nejspíš sedí u psacího stolu u sebe v ložnici a modlí se zdrávas k figurce Panny Marie.

Zdrávas Maria, milosti plná.

*Pán s tebou, požehnaná ty mezi ženami
a požehnaný plod života tvého, Ježíš.*

Až bude s modlením u konce, odejde do koupelny a osprchuje se. Soustředil jsem se, aby mi neunikly případné zvuky přicházející z patra pode mnou, například zvuk odsouvání židle od stolu nebo šumící vody ve sprše. Namísto toho mě do uší udeřila další kanonáda hlasitého vyzvánění. Tentokrát to byl můj mobil. Podle toho, v jak rychlém sledu oba telefonáty následovaly, jsem usoudil, že i ten předchozí na pevnou linku byl určený mně.

Natáhl jsem ruku za hlavu a šátral kolem polštáře. Vybavoval jsem si, že někam tam jsem si mobil odložil, ale nic jsem

nenahmatal. Že bych ho nechal na stole? Nebo v koupelně...? Zatímco jsem v myšlenkách prohledával pokoj, zvonění ustalo. Za malý okamžik se znovu rozezněla pevná linka. Trhl jsem hlavou vzhůru, jako bych chtěl naráz vyskočit z postele, a pohotově jsem vyškubl sluchátko ze stojanu. Jen co jsem se ohlásil „Prosím?“, jakýsi velmi povědomý hlas mi odpověděl otázkou.

„Spíš?“

Byl to Hedžin. No jasně. Kdo jinej by mě taky v tuhle nekřesťanskou hodinu sháněl, než mladej pán se sídlem v kamrlíku na dolním poschodí.

„Jsem vzhůru,“ řekl jsem.

„Co dělá máma?“ To byla otázka skoro stejně divná jako čas, ve který mi volal. Včera večer se měl setkat s nějakými kolegy od filmu; znamená to, že se ještě nevrátil? Chtěl jsem si to ověřit.

„Copak ty nejseš doma?“

„Hlava se ti ještě moc neprobrala, co? Proč bych ti asi volal, ha, kdybych byl doma? Jsem v Sangamdongu.“

Následovalo podrobné hlášení, proč a jak se Hedžin ocitl na noc venku. Jeden režisér, se kterým Hedžin loňské léto točil film *Doučování*, mu nabídl další spolupráci. Po podpisu smlouvy si zašli do hospody a popili trochu *makkolli*. Hedžin pak ale ještě musel sestříhat video z narozeninové oslavy, které ten den točil na zakázku, a tak skončil u kolegyně v nedaleké pracovně. A protože tam bylo strašně přetopeno, přemohl ho na chvíli spánek.

„Probral sem se a hned sem zkoušel volat domů, protože sem si všim, že se mi máma snažila pozdě v noci dovolat. Tou dobou obvykle spí, zdálo se mi to divný.“

Hedžin si myslel, že teď už musí být všichni doma vzhůru, tudíž mu připadalo ještě divnější, že to zpočátku nikdo nebral.

„Ale doma se nic zvláštního neděje, že ne?“

Prudce jsem škubl jednou rukou a přitáhl si ji před obličej. Se zpožděním jsem zaznamenal, že byla oblepená jakousi tvrdou krustou, která při pohybu jemně praskala. Stejně tak okolí pěti otvorů na obličejí, očí, nosních dírek a úst, bylo pokryté seschlou vrstvou neznámé hmoty. Aniž bych k tomu potřeboval hmatový vjem, nebo – jak by řekla tetinka, nejvzdělanější osoba z celé

naší rodiny – aniž bych musel podráždit dotykové receptory, zasáhlo mě nepříjemné vědomí cizí materie na mém těle.

„Co by se jako mělo dít?“ odtušil jsem bezmyšlenkovitě, zatímco jsem si sáhl na hlavu. Měl jsem ten sajrajt i tam. Vlasy mi ztvrdly do jednolitého slepence.

„Já jenom, že mi není jasný, proč máma nebere telefon. Vždyť musela slyšet zvonění mobilu i pevný linky,“ pídil se dál Hedžin.

„Asi se zrovna modlí. Anebo šla do sprchy. Nebo na verandu. Někde se zabrala do svejch věcí a prostě to přeslechla.“

Postupně jsem si přejel rukou přes hrudník, břicho a obě nohy. Na sobě jsem musel mít stejné oblečení, v jakém jsem včera odešel z domu, ale na pohmat se najednou zdálo úplně jiné. Svetr, který měl být měkký a vzdušný, byl hrubý a zkroucený jako starý hadr, co se celé léto válel na prudkém slunci. Tepláky byly tvrdé a nepoddajné jako nevyčiněná hovězina. Vleže jsem zvedl do vzduchu chodidla a na jedno si sáhl. Ponožka si nezačala se svetrem.

„Že by?“ pronesl Hedžin, jako by se ptal sám sebe. Vybavil se mi, jak pokaždé, když se mu něco nezdálo, pochybovačně nakláněl hlavu ke straně.

„Fakt se nic neděje, říkáš?“ chtěl se Hedžin ještě jednou ujistit. Podrážděně jsem přisvědčil. *Co by se tady asi tak mohlo stát, prosimtě.* Teda kromě toho, že – jak jsem právě zjistil – jsem se včera v noci nejspíš vyválel v bažině.

„Jestli tě to tak trápí, zkus jí zavolat za chvíli.“

„To je dobrý, stejně budu hned doma.“

„Seš na cestě?“ zeptal jsem se, a než stihl odpovědět, začal jsem přemýšlet. Kde jsem se včera v noci mohl takhle zabahnit? Upadl jsem, když jsem v předzvěsti záchvatu zdrhal domů? Na nic takového jsem si nevzpomínal. I kdybych zakopl a spadl na zem, nevybavovalo se mi v okolí mé trasy žádné místo, kde by bylo tolik bahna, abych se zamazal od hlavy až k patě. Jedině, že bych to vzal oklikou přes staveniště za naším sídlištěm. Nebo že bych se rozplácl rovnou do květinového záhonu před domem.

„Dám si sprchu a vyrazím. Přijdu nejpozději kolem devátý.“

Hedžin zavěsil. Zvedl jsem se a posadil se na posteli. Vrátil jsem sluchátko do stanice na nočním stolku a po paměti jsem

z nástěnného držáku nad hlavou postele vylovil ovladač osvětlení. Zmáčkł jsem tlačítko a pokoj zalilo ostře bílé světlo diodové žárovky. V uších mi zakvílel maminčin výkřik:

„Judžine!“

Rozhlédl jsem se po pokoji a dech mi uvízl v hrdle. Do hrtanu mi v rozčilení vlétla kapička slin. Začal jsem se dávit a kašlat. Pěstí jsem si bušil do hrudníku, a zatímco se mi z očí draly slzy, svalil jsem se znovu na postel.

Jednou, za časů mé plavecké kariéry, se mě po vyhraném závodě na 1500 metrů reportér jakéhosi týdeníku zeptal, co je mou silnou stránkou. Odpověděl jsem skromně, tak jak mě to máma naučila: *poměrně stabilní dech*. Trenér na stejnou otázku odpovídal již s menší dávkou skromnosti: *Tenhle kluk má ze všech dětí, který jsem kdy trénoval, zdaleka největší kapacitu plic*. Tuhle pověstnou plicní kapacitu uměly svými zadnicemi přiškrtit výhradně ony dvě dámy. Za normálních okolností by mi v hrtanu muselo přinejmenším vybuchnout torpédo, abych ztratil dech. A to se teď stalo. Jakmile jsem totiž uviděl svůj pokoj, příšerně jsem se zakuckal, což bylo jinak možné jen za předpokladu, že by tetička s matinkou spojenými silami vystřelily k mé dýchací trubici řízenou nálož.

Na podlaze ze stříbrolesklých mramorových dlaždic se matně skvěly divoké propletence krvavých šmouh a šlápot nohou zamazaných od krve. Soudě podle směru stop, začínala jejich trajektorie někde za dveřmi, přecházela pokoj dlouhou diagonálou a svůj konečný bod vykreslila u paty mé postele. Pokud si majitel nohou, které tu stopy zanechaly, nevykračoval pozpátku, musel logicky vejít zvenku do pokoje. Postel byla rovněž plná krvavých skvrn a nejmíc zakrvavené byly ty části lůžkovin, kam se obtisklo mé tělo. Teprve teď jsem se podíval na sebe. Černý svetr, tepláky i ponožky se ztrácely pod nánosy sražených plátů krve, jako bych na sebe vylil hrnec zabijačkové polévky. Pach krve, který mě probudil, nevěstil blížící se záchvat. Byl to prostě skutečný pach skutečné krve.

Dolehla na mě absurdita a nepochopitelnost celé situace. Jsem to já, komu patří ty šlápoty? Co se stalo za dveřmi pokoje, že jsem skončil v kaluži krve? Měl jsem záchvat dřív, než jsem

stihl dojít domů? Byl tak silný, že jsem si během něj prokousl jazyk? Teklo ze mě tolik krve, že mě zmáčela skrz naskrz? To bych musel snad vykrváctet a být v tuhle chvíli ne ve svém pokoji, ale na onom světě. Možná se mě nějakému citlivému člověku zželelo, a zatímco jsem se svíjel v záchvatu, vylil na mě mísu prasečí krve, aby ze mě vyhnal zlé duchy. Anebo mě někdo pobodal nožem, když jsem ležel bezvládně na zemi. Ten stejný citlivý člověk, co na mě předtím vylil prasečí krev. Ale protože jsem neshledal, že by mě cokoliv bolelo, zavrhl jsem scénář hned v počátku jako nepravděpodobný.

A kde byla máma, když se ta záhadná věc stala? Je možné, že jsem se s ní vůbec nepotkal. Vlastně téměř jisté. Matinka si zakládala na pravidelnosti. Jídlo, vyprazdňování, pohyb a kromě toho i většina všeho ostatního se řídila pravidelným harmonogramem a sledovala neměnnou rutinu. Spánek rovněž spadl do „většiny všeho ostatního“. Pokud se nedělo něco neobvyklého, vzala si v devět hodin tetičkou předepsaný prášek na spaní a šla si lehnout. Já jsem se musel do té doby vrátit domů. Máma své pravidlo porušila pouze tehdy, jestliže jsem se vrátil domů později než v určených devět hodin – což byl zároveň jediný myslitelný případ „něčeho neobvyklého“.

Na Hedžina, přestože byl členem rodiny stejně jako já, se tohle pravidlo nevztahovalo. Máma mi důvod podobné diskriminace vysvětlovala takto: u Hedžina se nemusí bát, že by ho někde uprostřed nočních ulic přepadl záchvat.

Jakkoliv to bylo mrzuté, nezbývalo mi, než její vysvětlení přijmout a vyrovnat se s tím. Pořád lepší, než se před lidmi svíjet jak oliheň na grilu, upadnout do kolejiště při čekání na metro, válet se po silnici, nechat se přejet autem a umřít. A proto jsem občas v noci vybíhal do potměšlého okolí jako člověk hnaný hladem. Proto jsem se při každé noční výpravě plížil železnými dveřmi požárního východu na střeše jako zloděj.

Ani včera v noci tomu nebylo jinak. Vytratil jsem se ze školního večírku a domů jsem dorazil za pět minut devět. Normálně se alkoholu vyhýbám, ale tentokrát jsem trochu popil, a dokonce to nebylo jen tak něco slabšího, nýbrž rovnou pivo smíchané se sodžou. Tak tři čtyři skleničky. Od autobusu jsem

šel pěšky, abych si v dešti ochladil alkoholem zrudlý obličej. Horkost ze mě skutečně vyprchala, ale stav povznesené nálady přetrvával. No, nejspíš jsem byl pořád ještě docela připitý a dost možná nad míru povznesené nálady. Protože jen co jsem došel ke vchodovým dveřím, zapomněl jsem, že když je kryt číselníku na elektronickém zámku zvednutý, je třeba ho nejprve zavřít, znovu otevřít a teprve potom natukat sedmimístný kód, jinak se zasekne. Kvůli tomu jsem zůstal skoro dvacet minut trčet před zamčenými dveřmi, které mě držely v šachu. S rukama v kapsách jsem zíral na stávkující číselník. Během toho mi na mobilu v kapse kabátu asi čtyřikrát pípla esemeska. Nemusel jsem se dívat, abych věděl, že to všechno jsou zprávy od mámy. Slovo za slovem jsem si uměl domyslet i konkrétní obsah.

Jsi na cestě?

Kde teď jsi?

Kdy přijdeš?

Nechod pěšky, prší. Sjedou tě vyzvednout na zastávku.

Přesně, jak jsem předpokládal, do pěti sekund od posledního pípnutí se dveře rozletěly. Baseballová čapka, bílý svetřík, přes něj hnědý kardigan, přiléhavé džíny, bílé tenisky. Zjevila se matinka, která nezanedbávala eleganci ani při cestě do místní večerky, a v ruce třímala klíč od auta. Provinile jsem našpulil ústa a zadíval se na špičky svých bot. Její nelibost už nezvrátí žádná sebelepší odpověď. Chtěl jsem dát průchod vzteku a zařvat: *Nech mě taky jednou...!*

„Kdys přišel?“

Máma přidržela dveře otevřené asi do půlky, zajistila je zarážkou a postavila se mi do cesty. Znamenalo to, že nemá v úmyslu pustit mě jen tak. Koutkem oka jsem zašilhal ke svému zápěstí vyčuhujícímu z kapsy a podíval se na hodinky. Bylo čtvrt na deset.

„Přišel jsem před chvílí, jenže...“ nakousl jsem, ale hned jsem se zarazil. Země pod nohama se propadala do okrouhlé prohlubně, dveře přede mnou se vydouvaly jako břicho velryby. Narovnal jsem hlavu, těžkou jak sud kořalky, a krční páteř se tou vahou zhoupla. Obličej se mi rozhořel. Musel jsem vypadat jako přezrálé rajče. Aby si toho máma nevšimla, nechal jsem tvář obrácenou kamsi před sebe a roloval k ní jenom zorničky.

Opatrně a pomalu, jako bych otáčel tou nejnebezpečnější věcí na světě. Když se naše pohledy konečně setkaly, vychrlil jsem ze sebe:

„Nemoh jsem dovnitř, dveře se nechtěly odemknout.“

Máma šlehla pohledem k elektronickému zámku. S hlasitým cvaknutím nejdřív kryt zavřela a zase otevřela. Působivou rychlostí natukala trénovaným pohybem sedmimístný kód. Strojek zacvrlikal a západka se uvolnila. Maminčin zrak se stočil zpátky ke mně. *Co je na tom tak těžkého?*

„Aha...“ potřásl jsem hlavou na znamení, že těžkého na tom není vůbec nic. Z mokrých vlasů spadlo pár kapiček deště. Jedna mi stekla středem čela až na špičku nosu, kde se zavěsila. Vyšpulil jsem spodní ret a pokusil se ji sfouknout. Máminy oči se mi zabodly do čela. Pozorovaly drobnou jizvu přesně uprostřed, velkou sotva jako nehet malíčku. Jako by máma nabyla přesvědčení, že všechny lži, které neustále vypouštím z úst, se tvoří právě tam.

„Pil jsi?“ zeptala se mě. Zapeklitá otázka. Tetička soudila, že alkohol zvyšuje pravděpodobnost silných záchvatů. V souboru maminčiných pravidel zaujímal zákaz alkoholu první místo.

„Trošku, jenom trošilinku,“ řekl jsem a svá slova jsem demonstroval nehtem palce, přiloženém asi centimetr pod špičku ukazováku. Mámin pohled ale nezměkl ani o tu trošku. Jizva na čele mě pálila, jako by mi do ní klovala ptačím zobákem. S nadějí, že se mi snad podaří situaci vylepšit, jsem dodal:

„Jenom jedno pivo. Malý.“

Máma mrkla. Ve smyslu: *Jo aha. Takže pil.*

„Nechtěl jsem, ale profesor nedal jinak...“ Další omluvná slova jsem spolkl, protože mnou začal lomcovat vztek. Copak je to normální, abych za pár skleniček dostal od mámy takovou sodu, v pětadvaceti letech? Navíc, za všechno můžou ty pitomý dveře. Kdyby bylo všechno podle původního plánu, protáhl bych se dovnitř, nepozorovaně vyběhl po schodech, zavolal do prostoru „Sem doma!“ a zavřel se v pokoji. Stihl bych večerku, máma by po mně nepátrala a nezjistila by, že jsem něco vypil. Ztrácel jsem sílu v nohách a levé koleno mi na okamžik povolilo. Zavrával jsem a celým tělem se naklonil doleva.

„Judžine!“ vyjekla máma naléhavým tónem a chytila mě za předloktí. Pokýval jsem hlavou. *To je v pohodě, nejsem vožralej. Fakt jsem měl jenom jedno.*

„Pojď dovnitř, promluvíme si.“

Dovnitř jsem jít chtěl, ale promluvit si ani omylem. Setřásl jsem máminu ruku z předloktí. Teď mi povolilo pro změnu pravé koleno, a jak jsem ztratil rovnováhu, naklonil jsem se k ní. Zatímco jsem se snažil vyhnout pádu, paží jsem objal mámina ramena a zapřel se o ně. Máma zalapala po dechu. Její malé, drobné tělo v mžiku ztuhlo. Ve tváři se jí objevil překvapený výraz; zřejmě se podivovala nad chováním, které u mě dříve nevidala. Zvláštní, šokující, nebo co já vím, co si pomyslela. Ruku, kterou jsem objímal mámina ramena, jsem trochu zmáčkl. *Nechme být řečičky a podobný blbiny. Od keců akorát bolí pusa. Prostě jsem se napil, no, hotovo, šlus.*

„Co je s tebou?“ zeptala se máma, přičemž se jí povedlo ze sevření vyvléknout. Zdálo se, že jakmile objetí pominulo, ustálily se i zvržené emoce. Spolu s tím se mámě vrátil její obvyklý klid a vyrovnanost. Zhluboka si oddechla. Moje ruka, která zůstala viset ve vzduchu, se pomalu snesla dolů, a já jsem konečně vešel do dveří. Zatímco jsem si sundával boty, máma za mými zády položila otázku:

„Stalo se ti venku něco?“

Zavrtěl jsem hlavou, aniž bych se na ni podíval. Teprve když jsem procházel obývákem, namísto zdvořilé úklony jsem sotva znatelně pokývl bradou a rozloučil se:

„Dobrou noc, maminko.“

Všimla si něčeho nenormálního? Zadržet už se mě každopádně nepokusila. Zeptala se jen, jestli mě nemá nahoru po schodech doprovodit. Znovu jsem odmítavě zakroutil hlavou. Po schodech jsem stoupal uvážlivě, ani příliš rychle, ani příliš pomalu. Pak si pamatuji, že jakmile za mnou zapadly dveře pokoje, okamžitě jsem ze sebe strhal oblečení a bez sprchy se skácel zády na postel. Potom jsem uslyšel, že se máma zavřela u sebe v ložnici. To mě okamžitě probralo z opilosti. A dál, co se dělo dál? Asi jsem civěl do stropu a jen tak marnil čas. Mohlo uplynout tři čtvrtě hodiny. Až mě nakonec přemohla nemoc nevenčeného psa a utekl jsem železnými dveřmi na střeše.

„Probral sem se a hned sem zkoušel volat domů, protože sem si všim, že se mi máma snažila pozdě v noci dovolat. Tou dobou obvykle spí, zdálo se mi to divný.“

Hlavou mi probleskla věta, kterou jsem o několik minut dříve slyšel od Hedžina. Slova, která jsem předtím pustil jedním uchem dovnitř a druhým ven, mě najednou znepokojila. Proč by mu máma volala? Protože jí vrtalo hlavou moje nezvyklé chování? Přišla na mou únikovou cestu přes střechu? V kolik vůbec Hedžinovi volala, že ho to tak vyvedlo z míry? V jedenáct? Ve dvanáct? A jestli zůstala vzhůru i potom, nezahlédla mě, když jsem se vracel domů podruhé?

Ne, nemohla mě vidět. Kdyby mě zmerčila, jak se vracím domů s takovou vizáží, nenechala by to jen tak. Drapla by mě, sedla by si se mnou v obýváku a začala mě vyslýchat. Aby ze mě vynutila doznání, stejně jak to dělávala, když jsem byl ještě dítě. Nepustila by mě do postele, dokud bych jí všechno dopodrobna nevyličil. *Kde ses coural takhle pozdě, kdys odešel, odkdy se tajně potuluješ po venku...* Možná by oprášila i dávný trest z těch ponurých časů, kterým jsem mezitím odrostl – klečel celou noc před soškou Panny Marie a přeříkávat zdrávas. No, vzhledem k tomu, že jsem jak krvavá tlačěnka, nezůstalo by nejspíš jenom u modlení. Shrnuto a podtrženo, už samotný fakt, že jsem se probudil ve svém pokoji, svědčil o tom, že jsem mámu v noci nepotkal.

Seskočil jsem z postele. Ať už je to jakkoliv, budu muset vyjít ven z pokoje, protože jen tak se dozvím, co se vlastně seběhlo. Vyhýbal jsem se krvavým šlápotám na zemi a opatrně se šoural krok za krokem ke dveřím. Jakmile jsem došel k psacímu stolu, na okamžik jsem se instinktivně zarazil. Za stolem, ve skleněných dveřích vedoucích na terasu, se vznášela postava neznámého muže. Zkroucené vlasy mu trčely z hlavy, a připomínaly tak rohy kozla, obličej měl rudý, jako by z něj zaživa stáhli kůži, a z očí ke mně nervózně poblikávala jen přízračná bělma. Ze smyslového klamu se mi na vteřinu zastavilo srdce. Ta rudá příšera mám být já...?

Venku za skleněnými dveřmi nebylo ve skutečnosti vůbec nic vidět. Mlha, která se sem valila od moře, zakrývala výhled jako

jednotvárná zeď. Pronikala jí jen tlumená žlutá záře, nezřetelně prosakující hutným oparem. Světlo vydávala venkovní lampa připevněná k pergole. Pergolu na terase zbudovala máma jako součást malé zahrádky, produktu její kutilské vášně. Lampu jsem musel rozsvítit já, když jsem se včera v noci plížil ven střešními dveřmi. Při návratu stejnou cestou jsem ji ovšem vždycky zhasínal.

Podobně nápadné bylo i to, že posuvné dveře na terasu zůstaly otevřené asi na půl dlaně. Automatický mechanismus po úplném dovření dveře zamykal, takže když jsem přes terasu odcházel, musel jsem je nechat pootevřené, abych nezůstal uvězněný venku. Pokud jsem ovšem neměl v úmyslu vrátit se do pokoje oficiálním vstupem z chodby na podlaží. Mezera o velikosti poloviny dlaně přesně odpovídala mým zvyklostem. Jenomže při návratu bych dveře rozhodně zavřel, stejně jako bych musel zhasnout venkovní světlo. Ať už bych potom rovnou usnul, nebo zůstal vzhůru, neexistoval žádný důvod, proč bych je znovu otvíral. Vždyť zdaleka nebylo léto, ale studený prosinec, dokonce už druhý prosincový týden. Můj pokoj se ke všemu nacházel ve výškové budově nově zbudovaného satelitního městečka na pobřeží, a sice na pětadvacátém poschodí, v mezonetu rovnou pod střechou. Kdo by na noc otvíral dveře ven a pouštěl si domů mrazivý vzduch? Možná tak máma, která byla v přechodu a několikrát za den trpěla návaly horka.

Nabízela se jediná logická odpověď. Včera v noci jsem se vrátil jinými dveřmi, než kterými jsem odešel. Musel jsem vejít hlavním vchodem. Odpovídal tomu směr šlápot na zemi, otevřené dveře na terasu i rozsvícené světlo venku. Proč k tomu došlo, proč vypadám, jak vypadám, a co se stalo s mým pokojem, jsem ale zatím vysvětlit neuměl.

Podíval jsem se na stolní hodiny. Na černém displeji svítily v řadě za sebou tři červené číslice. Pět čtyřicet pět. Ačkoliv jsem stále neslyšel zvuk tekoucí vody, dalo se předpokládat, že máma teď bude v koupelně. Za nějakých deset minut vyjde z ložnice a půjde do kuchyně. Mezitím musím zjistit, jak to vlastně v bytě vypadá.

Tahem k sobě jsem otevřel dveře pokoje a vydal se do chodby. Vypínačem na stěně jsem rozsvítil světlo. Krvavé šmouhy

a šlápoty se táhly chodbou od dveří až ke schodům do spodního patra. Zmocnila se mě snová závrať, jako bych viděl plout hejno akvarijských rybek v povětří nebo pozoroval zlatem se třpytící vlny na mořské hladině. Zády jsem se opřel o veřeje a zůstal jsem stát. Zasluchl jsem našeptávání optimisty ve své hlavě, kterému jsem jinak říkal ďáblův advokát: *Je to sen. Ještě ses neprobudil. Ve skutečnosti se něco takového přece nemůže stát.*

S nevolí jsem se odlepil od dveří, a jako by mě někdo táhl za krk, neochotně jsem se vlekl podél šlápot k hraně schodiště. Jakmile jsem sestoupil na první tmavý schod, nad hlavou se mi rozprsklo světlo ovládané pohybovým senzorem. Před očima se mi v jediném záběru rozprostřel výjev pode mnou. Krví se lesknoucí stopy rukou na zábradlí, táhnoucí se zezdola nahoru, jako by se někdo vši silou snažil o zábradlí zadržet, krvavé cákance a šlápoty na každém stupni schodiště. Nepřítomně, s náměsíčnou strnulostí, jsem civěl na krví potřísněnou zeď vedle podesty, odkud se klikaté stopy stékaly do rudých potůčků, až se dole spojily do jedné velké krvavé kaluže. To už byl docela jiný kalibr než pouhé otisky rukou či chodidel. Měla-li tohle být skutečnost, ta záhadná věc, kterou jsem se snažil rozluštit, se musela odehrát právě zde, na podestě.

Znovu jsem se podíval sám na sebe. Ruce vymáchané v krvi, svetr ztvrdlý zaschlými krvavými nánosy, stejně tak kalhoty i ponožky. Vyválel mě někdo v krvavé lázni zrovna tam? Ale kdo? Jak rostly moje pochybnosti, rostly i rozpaky. Tedy pokud se za rozpaky dá považovat stav, během kterého mi v hlavě zuřil takový zmatek, že jsem už nedokázal dál uvažovat, vnímat ani cítit.

Klátivou chůzí komedianta v medvědíím převleku jsem se belhal dolů po schodech. Obešel jsem kaluž na podestě a otočil se k navazujícímu rameni schodiště dolů. Rázem jsem spatřil výjev pod sebou z nové perspektivy. V odstupu sotva pár minut jsem už podruhé lupal po dechu. Hlava mi ucukla nazad, jako by mě do ní trefil kámen, zároveň jsem ustoupil o krok zpět. Bezděčně jsem zavřel oči a víčka silou přimáčkli k sobě. Ďáblův advokát v mé hlavě nemeškal ani minutu a přispěchal s vábivou hypotézou: *Všechno je v pořádku. To se ti jen zdá. A proto si koukej zalézt zpátky do pokoje, než se tady objeví máma, lehni si do postele*

a ještě se trochu prospí. A až se vzbudíš, přivítá tě docela obyčejné ráno, jako každý jiný den!

Ale to přece nejde, ozval se hlas realisty, kterému jsem pro změnu říkal andělský advokát. Nemůžeš přece naivně zavírat oči před skutečností. Musíš zjistit, jak je to doopravdy. Skutečně je to jen sen? Pokud není, pak musíš přijít na to, co se dole stalo, proč vypadáš takhle a proč ses v takovém stavu dneska ráno probudil. A jestli se potvrdí, že to sen je, pořád ještě můžeš jít a dospat se, na to není pozdě nikdy.

Otevřel jsem oči. Dole se svítilo. Na podlaze vedle stěny, která oddělovala schodiště od kuchyně, ležela další kaluž krve. V ní spočívaly dvě souběžně vyrovnané bosé nohy. Paty se opíraly o stříbřité mramorové dlaždice, prsty směřovaly ke stropu. Dál než nad kotníky však vidět nebylo, výhled zakrývala stěna kuchyně. V tuhle chvíli se ještě nedalo vyloučit, že je to například jen sochařská soška.

V každém případě to byly lidské nohy. Možná nohy figuríny. Nebo přízraku. Andělský advokát měl pravdu. Když zůstanu na podestě a budu do obýváku civět z dálky, nic se nedovím. Nezbyvá než pokračovat dál a přesvědčit se na vlastní oči. Naprázdno jsem polkl, abych vyprahlé hrdlo osvěžil alespoň hltém slin, a sestoupil jsem po zbývajících schodech. Stejně jako na horní části schodiště, i tady byl každý stupeň posetý krvavými šmouhami a šlápotami. K těm se ale navíc přidávaly stružky krve z kaluže na podestě, které směřovaly na podlahu ve spodním patře. Došlápl jsem na poslední schod a bosé nohy, trčící z krvavé louže, jsem měl najednou přímo pod nosem.

Prsty s výrazně se boulicími klouby, úzce klenutá chodidla, paty zpola ponořené do krvavého jezírka, stříbrný řetízek kolem levého kotníku, na řetízku navlečený přívěsek ve tvaru dlaně. Dostal jsem škytavku. Žaludek se mi obrátil vzhůru nohama. Chtěl jsem se okamžitě otočit zpátky a běžet se schovat do pokoje. Než uvidím něco, čeho budu litovat. Než budu litovat toho, co uvidím.

Přiměl jsem neochotné nohy, aby sestoupily z posledního schodu, a ocitl jsem se v obýváku. Váhavě jsem obrátil hlavu doprava, kde se za kuchyní nacházel hlavní vchod do bytu. Od paty schodiště se ke vstupu do kuchyně táhl podlouhlý krvavý

záliv. Uprostřed mělčiny ležela žena. Žena natažená jak široká tak dlouhá, zakrvavené bosé nohy trčící směrem ke schodům, hlavou ukazující na opačnou stranu ke vchodovým dveřím. Žena oblečená do volného bílého hávu připomínajícího noční košili. Žena s lýtky úhledně složenými, jako by to byly jídelní hůlky vyrovnané vedle talíře, s rukama sepjatýma na hrudi a s obličejem zakrytým rozčuchanými vlasy. Žena jako vystřižená z halucinace nepříčetného psychopata.

Jedním krokem jsem se přiblížil k jejím lýtkům. Pak jsem se dalším krokem přesunul na úroveň stehen, která se ztrácela pod sukni bílé tuniky. Když jsem došel k loktům, na okamžik jsem se zarazil. Ženino hrdlo, poněkud vyzdvižené do vzduchu, bylo protnuté dlouhou linií kopírující tvar brady. Nějaká silná ruka musela krk rozseknout čepelí ostrého nože, v jednom mocném švihů od levého ucha k pravému. Šarlatová tkáň prosvítající z rozšklebené rány, zahnuté jako ostří šavle, připomínala vlhká žábra. Dokonce se mi zdálo, že jsem zahlédl, jak se okraje rány v rytmu rybího dechu zlehka zavírají a otvírají. Pak se můj zrak setkal s černými zornicemi, sledujícími mě zpoza rozčuchaných vlasů. Vyšlehly z nich drápy, které se mi zaklesly do očí a přitáhly si mě k sobě. *Jen pojed' blíž*, přikazovaly mi. Mé tělo reflexivně uposlechlo. Ztuhlé nohy se mechanicky ohnuly v kloubech jako rameno těžkého jeřábu. Seděl jsem v podřepu vedle ženy hlavy. Ruku jsem vztáhl k jejímu obličejí. Srdce se mi rozbušilo nervozitou, jako bych se dopouštěl zločinu, a zatímco jsem se po celém těle třásl, prstem jsem se pokusil odhodit vlasy z její tváře.

„Judžine!“ uslyšel jsem znovu matčin výkřik. Stejný, jaký jsem zaslechl dříve ve snu. Výkřik podobný zaúpění z přidušeného hrdla. Potřetí jsem zalapal po dechu. V hlavě mi duněla ohlušující exploze, jako by do mě v plné rychlosti narazil vlak. Výjev přede mnou se zavlnil. Ztratil jsem oporu v zádech a nohy se mi rozjely po kluzkém zakrváceném povrchu. Jednou rukou jsem se musel zapřít o podlahu a vzápětí jsem plesknul zadkem na zem.

Oči, zvedající se ke mně jako pohled vyděšeného kotěte. Kapky krve, zavěšené na dlouhých černých řasách namísto slz. Propadlé tváře a ostře vystupující brada. Kulatě rozevřená ústa.

Žena s přívěskem ve tvaru dlaně na řetízku kolem kotníku. Žena, která před šestnácti lety ztratila během výletu na ostrov manžela a staršího syna. Žena, která těch následujících šestnáct let visela životem jen na mně. Žena, která mi předala polovinu své genetické výbavy. Matka.

Zatmělo se mi před očima. Dostal jsem závrať. Nemohl jsem se pohnout. Nemohl jsem dýchat. Plíce mi ucpala halda horkého písku. Nezbyvalo mi než zůstat sedět na zemi vedle matky a čekat. Až se v černotě uprostřed hlavy rozsvítí světlo. Až se budu moct vzchopit. Ale ve skutečnosti jsem si přál uvěřit přesvědčování ďáblova advokáta – že se mi to všechno jen zdá. Představoval jsem si, že v duchu uslyším zazvonit budík, který mě konečně vytrhne z tohoto špatného snu.

Čas se protivně vlekl. V bytě vládlo hrobové ticho, ze kterého běhal mráz po zádech. Do ticha najednou začaly odbíjet kyvadlové hodiny. Znamenalo to, že od chvíle, kdy jsem se probudil, uběhlo třicet minut. Doba, kterou matka obvykle trávila ranním stereotypem v kuchyni. Za normálních okolností by v šest hodin, které právě odbily, vešla do mého pokoje a přinesla mi smoothie z banánů rozmixovaných s vlašskými ořechy a piniovými jádřerky.

Když údery hodin dozněly, matka stále ležela na stejném místě. Propadl jsem temné, děsivé beznaději. Nebyl to sen. Opravdu mě matka volala? Abych ji zachránil? Nebo bych ji ušetřil?

Slabostí se mi rozklepala kolena. Podbřišek mi náhle ztěžkl. Od pupku dolů mnou projela bolest, jako by mě tam bodalo tisíc jehliček. Zanedlouho jsem ucítil tlak plného močového měchýře, který hrozil, že vyhřezne ven z těla. Přepadla mě akutní potřeba vyčurat se. Zmocnila se mě panika, kterou jsem znal ze svých dětských nočních můr, snů odehrávajících se na vlakových kolejích, kde se na mě řítila lokomotiva nákladního vlaku. Ochromení z paradoxu, kdy na jednu stranu vím, že se musím probudit, ale na druhou stranu se nemůžu pohnout. Přitáhl jsem nohy k sobě a sedl si na paty. Vnitřní strany stehů jsem přitiskl k sobě a rukama je zvnějšku tlačil jedno proti druhému. Po těle mi vyrazil studený pot.

Po těle mi vyrazil studený pot. To, čeho jsem se před okamžikem nevědomky dopustil, bylo ostudné. Pokrývka a prostěradlo pro-
sákly tekutinou, mokré pyžamo se vlhce lepilo na zadek a bedra,
do nosu mě udeřil štiplavý odér moči. Stejná nehoda, jaká se
opakovala už třetí noc v řadě. Jakmile to máma zjistí, rozzuří
se k nepřičetnosti. *Co má tohle znamenat? Seš snad mimino nebo
co?* Možná mě nechá i s bráchou klečat na zemi, zatímco si nás
bude podávat. *Tak, milánkové, s pravdou ven. Kam jste šli včera po
škole? A co jste tam dělali?*

Chodili jsme tehdy s bráchou do první třídy soukromé zá-
kladní školy poblíž Sinčchon. Matka, která pracovala jako
redaktorka v jednom nakladatelství, nás každé ráno naložila
do auta a zavezla až před školní bránu. Společná trasa byla
možná jen díky tomu, že kancelář nakladatelství sídlila hned
za nedalekou univerzitou. Jakmile nám vyučování skončilo,
vydali jsme se do umělecké školy, sousedící s matčinou kance-
láří. Ústav si sice vzletně říkal „umělecká škola“, vyučování se
ovšem spokojilo s čímkoliv, co nás po škole neškodně zabavilo.
Nebylo to daleko, navíc tím směrem nejezdil žádný rozumný
spoj, a tak jsme s bráchou zpravidla chodili pěšky. Bloumali
jme ulicemi, sem tam se zastavovali u stánků s pouličním ob-
čerstvením a nechávali se rozptýlit vším, co nám padlo do oka.
To, že jsme snadno podléhali náhodným lákadlům, dělávalo
matce starost.

„Nepřibližujte se ke kolejím! Chodte hezky jenom podél
hlavní silnice.“

„Ano, maminko,“ odpovídali jsme svorně, ale zdaleka jsme se
jejím příkazem neřídili. Občas, vlastně poměrně často, jsme se
procházeli ve vysoké trávě podél kolejí na trati Kjongui, která
kdysi spojovala Soul se severokorejským Sinuidžu, nyní ovšem
končila nedaleko demilitarizované zóny. Nemusím už možná
dodávat, že jsme se ve skutečnosti neprocházeli jako dvě posluš-
né děti. Okamžitě jsme začali vymýšlet všelijaké hry a soutěže,
ve kterých jsme mezi sebou závodili. Například hru na strašáka,
při které jsme se předháněli v chůzi na kolejích po špičkách,

s rukama rozpřaženýma, hlavou zvrácenou a očima upřenýma k nebi. Nebo závod o skok do dálky, při kterém vyhrával ten, kdo přeskočil víc prazců najednou. Ze všeho nejradši jsme ale hráli na přežití. Herní terén se rozkládal ve zpustlé krajině okolo kolejí a já i brácha jsme proti sobě bojovali stejnou zbraní. Výsledkem byla pokaždé remíza, což jsme dávali za vinu právě typu zbraně, koupené přesně podle mámina vkusu – neúčinné atrapě samopalů, ze které po zmáčknutí spouště vycházel jen otravný kravál.

Ovšem čtyři dny zpátky jsme si do svých školních brašen přibalili opravdické střelecké brýle a opravdickou kuličkovou pistoli. Táta nám je přivezl jako dárek ze služební cesty do Ameriky. Máma se sice zlobila, že nám nadělil nebezpečnou hračku, ale my s bráchou jsme skákali radostí. Nikdy předtím jsme nehráli v ochranných brýlích, se zásobníkem na střelivo, a hlavně s funkční šestirannou pistolí. Nemohli jsme se dočkat, až škola v jednu skončí a my si poprvé skutečně zastřílíme. Poslední, čtvrtá hodina byla navíc příšerně nudná. Já i brácha už jsme v duchu vybíhali podél kolejí ze stanice Sinčchon.

Jakmile zazvonil konec hodiny, zamířili jsme právě tam. Křižovali jsme pouštinu podél tratě a stříleli jsme jako zběsilí. Matčiny obavy i myšlenky na uměleckou školu zůstaly daleko za námi. Ztratili jsme pojem o čase. Muniční zásoby nám došla zrovna ve chvíli, kdy jsme se ocitli tváří v tvář na planině shlížející k budově vlakové stanice. Tentokrát jsme se ani jeden nehodlali smířit s remízou. Dohodli jsme se, že o konečném vítězství rozhodne běh. Za cíl jsme určili stanici Sinčchon.

Raz, dva, tři...! Jakmile jsme závod odpočítali, vymrštil jsem se vši silou vpřed. V první polovině jsem si držel náskok jeden krok před bráchou, pak mě ale dohnal a druhou polovinu jsem za ním o krok zaostával. Když jsem dobíhal k poslední překážce, kolejišti před stanicí, brácha už uháněl dolů po druhé straně náspu. Na vzdáleném horizontu jsem zahlédl přijíždějící vlak. Přestože bylo pozdě, abych dokázal prohru zvrátit, vzdát jsem se nechtěl. Katapultoval jsem se do vzduchu, a když jsem za kolejemi dopadal na zem, aktovka, která se při skoku vznesla ze zad, mě mocně udeřila do lokte. Kuličková pistole nečekaným

nárazem vyletěla ze zpotené dlaně. Došlo mi to v okamžiku, kdy jsem zadkem přistál na svažitém povrchu náspu a měl jsem co dělat, abych se neskutálel dolů.

Chvatně jsem vstal a obrátil se zpátky. Pistole opsala oblouk směrem k planině a dopadla přímo na koleje. Z úběžníku kolejí se skrz třpytivé vrstvy stoupajícího horkého vzduchu blížil vlak. Jestli se nevrátím, vlak pistoli rozdrtí na prach. Nebylo o čem dál přemýšlet. Odrazil jsem se od země a vyskočil na kolejiště. Vlak se rychle přibližoval a nyní už bylo dokonce zřetelně vidět, že je to vlak s nákladními vagony. Pistoli jsem ale zkrátka nemohl obětovat.

„Judžine...!“

Brácha na mě něco křičel, ale zachytil jsem jen své jméno, zbytek věty jsem nerozuměl. Za mnou se rozléhalo houkání vlakové sirény, na které jsem nereagoval. Soustředil jsem se jenom na pistoli. Vběhl jsem mezi koleje. Popadl jsem svou šestiranovku a odskočil pryč. Když jsem válel sudy po náspu dolů, ohlušilo mě skřípění vlaku, který se nade mnou se supěním prohnal, zatímco nad hlavou mi zaviřil zuřivý poryv větru. Pak mi k uším dolehl bratrův řev:

„Zdrhej!“

Přesně to jsem taky udělal. Pro případ, že by strojvedoucí vlak zastavil a vyběhl ven, aby mě chytil. Nebo pro případ, že by mě sledoval železniční zřízenec a zavolal na mě policajty. Sprintoval jsem a celé tělo mě mučivě svrbělo, protože jsem si představoval, že mě každou chvíli někdo čapne za zátylek. S bráchou jsme se potkali teprve před uměleckou školou. Kalhoty školní uniformy se mi na zadku roztrhly, obličej jsem měl plný škváry a vlasy rozčepýřené jako vrabčák. Natržené kalhoty a špinavý obličej si našťestí vzala na starost učitelka. Na otázku „Co se ti stalo?“ jsem ale z pochopitelných důvodů nemohl odpovědět upřímně. Pokaždé jsem dával tutéž vyhýbavou odpověď:

„Spadl jsem, když jsme na hřišti závodili v běhání.“

Problém s pomočováním začal noc poté. Jakmile se mi podařilo usnout, objevil jsem se znovu na planině poblíž kolejiště. Opakoval se navlas stejný scénář jako onoho odpoledne. Zatímco se na mě řítíl vlak, chňapal jsem rukou po pistoli. Ve chvíli,

kdy jsem ji sevřel v dlani, jsem ucítil tlak v podbřišku. Jakmile kolem mě vlak prosvištěl a já otevřel oči, mé mokré tělo leželo uprostřed vrstev promočené látky. Už třetí noc v řadě. Co s tím?

Kdesi v potměném koutku mé hlavy přetrvávala ospalost. Po několika minutách mi celý ten problém připadal zanedbatelný ve srovnání s tím, jak moc se mi chtělo spát. Stáhl jsem ze sebe nacucané pyžamo a hodil je na postel. Své nahé, močí čpící tělo jsem zakryl jen polštářem a vkradl se do bráchova pokoje. Opatrně jsem nadzvedl příkrývku. Brácha ležel stočený na boku a já se přimáčkli k jeho zádům. Byla z nich cítit vůně vysoké trávy, co rostla na planině podél kolejí. Zápach moči se jako mávnutím kouzelného proutku ztratil. Jen co jsem zavřel oči, propadl jsem se do spánku. Znovu se mi zdál stejný sen. Stejná nehoda už se ale neopakovala. Jakmile jsem se totiž chtěl rozběhnout ke kolejišti, brácha mě od toho odradil křikem:

„Bacha, vlak! Jede vlak!“

Tehdy jsem začal spát v bráchově pokoji. Spal jsem tam celé ty roky, až do jara, kdy mi bylo devět. Což bylo těsně předtím, než brácha umřel. Když jsem vedle něj spal, ten sen se mi skoro vůbec nezdál. A když jsem se přece jen ocitl blízko kolejiště, jeho volání vždycky zabránilo tomu, abych se počural. Najednou se mi zachtělo vlézt si k bráchovi do postele, stejně jako tehdy. Připadalo mi, že kdybych si vedle něj teď lehl, pomohlo by mi to bez úhony přestát tuhle noční můru.

Jenomže brácha je dávno po smrti, řekl andělský advokát. Musíš si poradit bez něj.

Venku se rozburácel vítr a hlasitě zalomcoval oknem na verandu. Náraz větru mi zavibroval v uších a přenesl na mě chvění, jako by mě ovanul mráz. Slyšel jsem pulz krve za oční sítnicí. Polkl jsem sliny, které se mi nahromadily v ústech. Andělskej má pravdu. Brácha tu není. Abych potlačil nutkání čurat, znovu jsem zaryl prsty do stehén, přitlačil jejich vnitřní strany k sobě, a narovnal záda. Pak jsem jednu ruku vysunul směrem k matčině obličejí. Bránice mi vystřelila vzhůru, jako bych se měl okamžitě pozvracet. Rameno křečovitě ztuhlo, takže jsem nemohl pohnout rukou. Články prstů se třásly ve vzduchu. Celé tělo jako by se najednou zadržlo. Vzdálenost mezi rukou a matčíným